

[Ole Bernt Henriksen]

Jeg vil gerne benytte lejligheden til i denne debat at appellere til de mennesker, som sammen med os har ført Danmark ind i fællesmarkedet og før den tid arbejdet for at få Danmark ind i fællesmarkedet, om at genskabe dynamikken og kraften i det europæiske fællesskab, som jo nemlig også skal bruges til andre ting.

Vi må antage, at inspirationen til at få startet økonomisk vækst i verden igen – og det har noget med teknologi at gøre – inspirationen til at få Nord-Syd-dialogen til at fortsætte, som hr. Lasse Budtz var inde på, skal komme fra disse europæiske fællesskaber. Af den grund ville det være kedeligt, hvis Danmark, der skulle føre an i deres udvikling, var med til at trække dem ned og tilbage.

Noget lignende kan jo siges om NATO. Vi har NATO, fordi vi har haft en sovjetisk trussel, og denne sovjetiske trussel består stadig. Men set fra en dansk synsvinkel har vi jo også NATO, fordi NATO var den alliance, der gav Danmark et maksimum af militær indflydelse, en større militær indflydelse, end Danmark nogent sinde tidligere har haft. Jeg refererer til den kendsgerning, at det er en dansker, der er chef for Combaltap, og at Danmark dermed i konfliktsituationer vil have en indflydelse, som jeg i hvert fald anser for god og betryggende både under den tidligere og under den nuværende regering. Jeg vil altså advare mod, at man skaber vanskeligheder mellem Danmark og NATO, og opfordrer til, at vi måske med nye midler – hvad ved jeg – fornyr det nordatlantiske samarbejde.

Jeg skal herefter til slut kommentere det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Lasse Budtz har fremsat. Jeg synes ikke, dagsordenen er god. Jeg finder den unødvendig, om end jeg bemærkede, at hr. Lasse Budtz i punkt 2 i sin tale understregede, at mellemdistanceraketfastfrysningen skulle være gensidig; det står sådan set i det sidste punkt, punkt 4, men jeg var glad for understregningen af det.

Men mine hovedindvendinger er, at det er vanskeligt at pålægge regeringen at fremføre, at vi ikke må foretage os noget, der ligner opstilling, selv om Sovjetunionen i meget lang tid trækker disse forhandlinger ud. Jeg er også ked af sammenblandingen af strategiske våben og mellemdistancevåben, og det er

jeg, fordi vi ved at lave denne sammenkædning, som hr. Lasse Budtz her foreslår, jo risikerer – det var udenrigsministeren også inde på – at skulle starte forhandlinger, som vi ønsker afsluttet inden 31. december, forfra igen. Det ville jo nok blive virkeligheden, hvis NATO tog dette danske forslag.

Så vi skal altså afvise det, men i øvrigt tager NATO jo heller ikke dette danske forslag.

Arne Christiansen (V):

Det er nødvendigt at trække nogle kraftige streger under udenrigsministerens indledende bemærkninger. Gennem årene siden den anden verdenskrig har skiftende udenrigsministre uden større variation kunnet fastslå den brede enighed bag en udenrigspolitik, der har hvilet på de tre og senere fire søjler: Norden, NATO, FN og fra 1973 EF. Således også i dag. Men med de senere måneders indslag i folketingsdebatten om sikkerheds- og udenrigspolitikken kan det ikke nytte at skjule, at der er sket ændringer af en sådan karakter, at vi måske i dag skal opleve, at de traditionelle partier bag udenrigspolitikken står stærkt splittet på et så vigtigt område som nedrustningen. Det drejer sig efter min opfattelse om mere end nuancer, som hr. Lasse Budtz også var inde på. Ingen beklager dette mere end jeg, og derfor de kraftige streger under udenrigsministerens bemærkninger om forudsætningerne for, at Danmark som et lille land kan gøre sig gældende i det internationale samarbejde med troværdighed og fasthed i synspunkterne. Det må være rigtigt at appellere til socialdemokratiet om at erkende dette i opposition som tidligere i regering.

Der var ikke mange opmuntrende træk i det internationale billede, udenrigsministeren rullede op i dag. Der er fastlåste stillinger i mange forhandlingssituationer. Der er væbnet konflikt eller trussel om væbnet konflikt i traditionelle brændpunkter som Mellemøsten, hvor regionens eneste demokrati, Israel, må have sikkerhed for sin eksistens uanset den demokratisk valgte regerings farve eller holdninger.

Der er uro i Mellemamerika, i Østasien og i det sydlige Afrika. Det sidste sted har tragiske begivenheder i begge lejre skærpet situationen.